

et Spørgsmaal, der, hvor simpelt det end er, dog i allerhøjeste Grad er bragt i Forvirring. Det er en gammel Forvirring; den skriver sig mange Aar tilbage i Tiden og har været i den Grad udbredt og gjort sig i den Grad gjældende hos Alle, at Resterne af denne falske Opfattelses umiddelbare Indskydelse endnu bestandigt holde sig og træde frem paa den meest overraskende Maade. Jeg kan ikke anføre noget mere slaaende Bevist derpaa end at henviser til en Uttring af den høitærede Finantsminister, hvis Indsigt i disse Forhold jo dog er saa stor. Han henfæstede ved denne Sags første Behandling — jeg tør sige ubesidst, men netop under Indtrykket af disse udbredte Forestillinger — den Bemærkning, at Skaden, hvorved han forstod Underbalancen, var gammel og endogsaa daterede sig fra den Tid, da jeg selv havde den Ære at være Finantsminister, idet man allerede dengang skulde have erkendt, at der burde gribes til særlige Resourcer for at tilvejebringe en god Balance. Jeg gjorde dengang ved at anføre usvigelige Tal, over hvilke der er gaaet saa mange Aar hen, at de ikke længer kunne roffes eller forvanskes, opmærksom paa, at Danmark aldrig havde befundet sig i nogen lykkeligere finantstiel Udvikling end just i den Tid, til hvilken der saaledes henvistes, at der da havde fundet en exempellos Fremstriden af Statsformuen Sted, og at man vandt omtrent 3 Millioner om Aaret, hvilket for et Land med Indtagter og en Størrelse som vort maa siges at være noget Uørt. Det vil endvidere erindres, at disse Aar just fulgte strax efter dem, i hvilke man, som vistnok flere ærede Medlemmer i denne Sal vilde kunne tilbagekalde i deres Huskommelse, forhandlede om en Indkomsskat; man var dengang efter den 3aarige slesvigske Krigs Tilendbringelse ligeledes isærd med at ville paabyrde os en Indkomsskat, hvilket da fra mange Sider meget bestemt og indtrængende blev paastaet at være den eneste Frelse og det eneste Hjælpeiddel, hvorved vi kunde tænke paa at komme paa Fode, som det derfor var umuligt at flyde

længere ud i Fremtiden, og hvis Byrde man burde paatage sig freidigt og dristigt for at tilvejebringe den Balance, som man aabenbart ikke kunde erholde paa anden Maade. Forholdene vendte sig imidlertid dengang lykkeligvis saaledes, at andre Spørgsmaal af langt mere indgribende Betydning stød sig imellem, og Indkomsskatten blev da liggende. Meget kort derefter fulgte saa den Udvikling, som jeg nys hentydede til, der, uagtet vi tabte en af vore største Indtægtskilder, nemlig Drefundstolden, som kun meget usfuldstændigt blev os vederlagt, tilvejebragte en saa stor finantstiel Fremgang. Jeg mener altsaa, at man med megen Frie kan spørge, hvad det da er, som man forstaaer ved Balance. Er der noget Spørgsmaal, som fordrer engang at rives ud af de vage og ubestemte Phrasers Omraade og komme til en endelig, sikker og uomtvistelig Afgjørelse, da maa det vistnok være dette Spørgsmaal. Vi have jo endnu i den seneste Tid seet Deficitet gaae op og ned, snart udfolde sig til en Brede og Størrelse, som var forbausende, og snart atter forsvinde mellem Ens Hænder, uden at man vidste, hvor det blev af. Jeg kan i saa Henseende heller ikke ganske fritkende selve vor Finantsbestyrelse, som, paavirket af den almindelige Usikkerhed og den almindelige Usfuldstændighed i Opgjørelsen af Balancen, har givet os et ikke godt Exempel i samme Retning. De Herrer ville saaledes erindre, at der, dengang det Udkast til en Lov om Krigsskat for Finantsaaret 1866—67, som i forrige Aar var forelagt, behandlede i et af Folkethinget nedsat Udvalg, af dette blev begjært en Opgjørelse af, hvad man tænkte sig, at det Deficit vilde beløbe sig til, som virkelig vilde finde Sted for Finantsaaret, og at der fandt en saadan Opgjørelse Sted, som vil findes aftrykt i den Betænkning, hvortil jeg sigter, i Tillæg B til Tidenden for 17de Samling Sp. 330, hvorefter Underbalancen viste sig at være ikke mindre end 7 Millioner, men at denne Underbalance senere forsvandt aldeles, og at vi kom til en Finantslov, der gik igjennem uden